

ТРАНСФЕР ТЕХНОЛОГІЙ ЯК СКЛАДОВА ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВ

*Дятчик Д. І., інженер I категорії
Покшевницька Т. В., технік I категорії
Національний транспортний університет*

На сучасному етапі розвитку світової економіки в умовах здолання економічної кризи перед Україною стоїть ряд задач по забезпеченню впровадження у виробництво вітчизняних новітніх технологій. Трансфер технологій має пріоритетний напрямок інноваційної політики і є одним з інструментів інноваційного розвитку підприємств і сприяє модернізації і збільшенню обсягу виробництва, випуску нової продукції та отриманню додаткового прибутку [1]. За кордоном механізми трансферу технологій працюють вже давно, а в Україні цей процес досі знаходиться на стадії становлення і потребує постійного доопрацювання. Створення умов для активізації технологічного трансферу, зокрема, удосконалення фінансово-економічного механізму його реалізації, є важливим і актуальним завданням.

Низький відсоток реалізації проектів з трансферу технологій обумовлені такими чинниками:

- недостатній рівень фінансування науково-технічних робіт;
- відсутність централізації державних рішень з основних питань трансферу технологій та інноваційного розвитку українських підприємств, включаючи юридичні, фінансові та політичні;
- слабкий розвиток інфраструктури трансферу технологій;
- зниження рівня «інтелектуалізації» експорту і зростання імпортозалежності країни;
- недостатній рівень інформаційного забезпечення інноваційної сфери;
- недосконалі механізми виявлення технологічних потреб компаній і підприємств та інформування про них наукові організації;
- нерозвинені механізми стимулювання компаній і підприємств до розвитку технологічної кооперації та використанню науково-дослідних результатів створених в університетах;
- слабкий розвиток ефективних форм інноваційної діяльності [2].

В умовах ринкової системи господарювання у товаровиробників виникає потреба у використанні інновацій. Поступово виникає розуміння того, що підвищення ефективності функціонування підприємств на основі їх інноваційного розвитку можна досягти за рахунок використання розробок наукових установ через створення механізму впровадження інновацій у виробництво за допомогою скоординованих зусиль керівників наукових організацій, виробничих підприємств та органів державної влади. Враховуючи, що підвищення ефективності, може досягатися за рахунок модернізації, деякі керівники підприємств вважають модернізацію інновацією. Це призводить до помилкового розуміння того, що в Україні сталий інноваційний процес. На сьогодні можна виділити такі основні напрямки інноваційного розвитку підприємств:

- на підприємствах впровадження інновацій можливе лише при необхідності і повній впевненості, що це збільшить виробництво, принесе більше прибутку. Такі підприємства можуть укласти договори про науково-технічне співробітництво з науковою організацією, використовувати розробки вчених даної наукової.

- реалізація безперервного оновлення виробничих потужностей та організаційно-економічного вдосконалення господарюючих суб'єктів. Такий варіант може реалізувати тільки активні власниками і керівники за умови наявності значних фінансових ресурсів для інвестування в наукові розробки та трансфер інновацій. При цьому є необхідним проведення спільних науково-дослідних та дослідно-конструкторських робіт, залучення вчених наукових установ до модернізації та створенню нової продукції і технологій, їх впровадження через механізми створення інноваційних структур.

Виникає необхідність активно використовувати механізми трансферу технологій: зарубіжні та національні інформаційні ресурси [3], створювати офіси та центри трансферу технологій при науково-дослідних установах, технологічні платформи, які будуть вирішувати інноваційні проблеми в певній галузі, створювати системи трансферу технологій для зосередження технологічної інформації.

Література.

1. Сайт Європейської мережі підтримки підприємництва (EEN) // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://een.ec.europa.eu/>.
2. Лисенко В.С. Побудова в Україні національної інноваційної мережі у сфері трансферу технологій / В.С. Лисенко, С.О. Єгоров // Математичні системи і машини». – 2010. – № 1. – С. 122 – 126.
3. Сайт «Національна мережа трансферу технологій» // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nttn.org.ua/>.

РОЛЬ ПРИБУТКУ В ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Гапон В. В., студентка

Науковий керівник: Ставерська Т. О., к.е.н., доцент

Харківський державний університет харчування та торгівлі

Фінансовий результат (прибуток) як основний показник результативності діяльності підприємства є основною метою управління фінансами. Під час формування системи управління прибутком важливим є системний підхід, що базується на врахуванні тактичних і стратегічних аспектів управління, спрямованих на максимізацію кінцевого результату як в коротко-, так і в довготерміновому періодах [1, с. 262]. Повнота та своєчасність відтворення системи завдань ефективного використання прибутку є необхідною умовою забезпечення керованого ефективного розподілу прибутку підприємства, а встановлення оптимальних обмежень за рівнем його споживання та капіталізації в процесі розвитку стратегічних ресурсів чи їхніх окремих